

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 220/2013-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. apríla 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ľ. V., S., zastúpeného advokátkou JUDr. J. F., B., vo veci namietaného porušenia čl. 46 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava III pod sp. zn. 23 Cb 47/2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ľ. V. o d m i e t a ako podanú zjavne neoprávnenou osobou.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. februára 2013 osobne do podateľne doručená sťažnosť Ľ. V., S. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 23 Cb 47/2005.

Zo sťažnosti a z nálezu ústavného súdu č. k. IV. ÚS 285/2011-178 z 25. januára 2012, ktorý si ústavný súd pripojil, vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou z 21. decembra 2004

domáhal na okresnom súde zaplataenia dlžnej sumy s príslušenstvom. Konanie je vedené pod sp. zn. 23 Cb 47/2005. Uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Cob 53/2009-426 z 10. marca 2010 bolo rozhodnuté o procesnej zámene na strane žalobcu tak, že namiesto sťažovateľa sa stala žalobkyňou spoločnosť R. s. r. o. (ďalej len „žalobkyňa“). Ešte 13. februára 2008 (teda v čase, keď bol žalobcom ešte sťažovateľ) bol vyhlásený rozsudok, ktorý z pohľadu sťažovateľa bolo možné hodnotiť ako čiastočne pozitívny. Dodnes však nedošlo k jeho písomnému vyhotoveniu a doručeniu sťažovateľovi. Dňa 9. novembra 2011 bol žalobkyni doručený nekompletný dokument („čosi in modo rozsudok“) s nezrozumiteľným obsahom, proti ktorému žalobkyňa podala odvolanie. Koncom novembra 2011 boli žalobkyni doručené ďalšie listiny označené ako rozsudok a aj proti tomu musela žalobkyňa podať odvolanie. Krajský súd oba „procesné hokus-pokusy“ uznesením sp. zn. 2 Cob 44/2012 z 24. apríla 2012 zrušil. Okresný súd následne 7. augusta 2012 vydal opravné uznesenie, v ktorom je ako účastník konania na strane žalujúcej označená žalobkyňa. Oprava sa týka dátumu vyhlásenia rozsudku, a to tak, že k nemu vraj došlo 25. februára 2008. To však odporuje zákonu, lebo k 13. februáru 2008, ako aj k 25. februáru 2008 bol žalobcom sťažovateľ. Po masívnom tlaku sťažovateľa okresný súd konečne vypracoval rozsudok v tom znení, ako bol vyhlásený, t. j. 13. februára 2008, avšak označil ho dátumom 25. február 2008 a namiesto sťažovateľovi ho doručil žalobkyni. Sťažovateľ teda od 13. februára 2008 až dosiaľ legitímne čaká na doručenie písomného vyhotovenia rozsudku z 13. februára 2008.

Podľa presvedčenia sťažovateľa postupom okresného súdu sú porušené jeho základné práva na súdnu ochranu a na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 46 a čl. 48 ods. 2 ústavy.

Sťažovateľ navrhuje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 23 Cb 47/2005 s tým, aby okresnému súdu bolo prikázané konať bez zbytočných prieťahov. Domáha sa taktiež primeraného finančného zadosťučinenia v sume 4 000 € a náhrady trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť treba považovať za podanie zjavne neoprávnenej osoby.

Jadrom sťažnosti je právny názor sťažovateľa, ktorý je presvedčený, že rozsudok okresného súdu vyhlásený 13. februára 2008 a dodnes písomne nevyhotovený (písomne vyhotovený rozsudok je totiž označený dátumom 25. februára 2008) má byť doručený jemu, keďže v čase vyhlásenia rozsudku (až do marca 2010) bol žalobcom v konaní vedenom okresným súdom on. Podľa jeho názoru nie je možné písomné vyhotovenie rozsudku doručiť žalobkyni, ktorá je teraz (od marca 2010) účastníčkou konania, avšak v čase vyhlásenia rozsudku ňou nebola. Takýto stav považuje za porušenie základného práva na súdnu ochranu a na konanie bez zbytočných prietáhov vo vzťahu voči svojej osobe.

Ústavný súd nepovažuje za možné so sťažovateľom súhlasiť.

Pokiaľ v konaní vedenom okresným súdom došlo k zmene na strane žalobcu, potom od momentu tejto zmeny (od momentu jej pripustenia súdom) už nemožno pôvodný subjekt považovať za účastníka konania, pretože tento status už prináleží novému subjektu, ktorý zaujal procesné miesto pôvodného subjektu. Preto všetky ďalšie úkony súdu po zmene v osobe účastníka konania už musia smerovať voči novému účastníkovi konania. To zároveň znamená, že rozhodnutie, ktoré bolo síce vydané (vyhlásené) ešte v čase, keď bol žalobcom sťažovateľ, môže byť a musí byť doručené už žalobkyňi ako novému subjektu v konaní, keďže v čase doručovania rozhodnutia je už ona účastníčkou konania.

Možno urobiť záver, podľa ktorého za aktívne legitimovaný subjekt namietat' nedoručenie písomného vyhotovenia rozsudku okresného súdu z 13. februára 2008, ako aj zbytočné priesťahy s tým spojené treba považovať žalobkyňu, a nie sťažovateľa. Sťažovateľ je teda osobou zjavne neoprávnenou.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. apríla 2013